

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1555/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu V Wydział Karny z dnia 21 grudnia 2021 r. sygn. akt V K 543/21			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>Obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 117 §1 i 2 k.p.k., art. 139 § 1 zd. 1 k.p.k., art. 6 k.p.k. poprzez kierowanie korespondencji sądowej w sprawie prowadzonej przez Sąd I instancji do oskarżonego M. F., w tym wezwania do stawiennictwa w charakterze oskarżonego na pierwszą rozprawę główną i odpisu aktu oskarżenia na adres ul. (...) we W., oraz w konsekwencji uznaniem, że oskarżony został prawidłowo powiadomiony o terminie tej rozprawy i przeprowadzeniem</p>
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>całego przewodu sądowego pod nieobecność oskarżonego M. F., pomimo dysponowania przez Sąd I instancji informacją o przebywaniu oskarżonego w (...) we W., a później (...) w W. i N., co skutkowało pozbawieniem prawa do obrony oskarżonego, w tym korzystaniem z pomocy obrońcy art. 439 § 1 pkt 10 i 11 k.p.k.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut obrońcy oskarżonego okazał się zasadny w części, w której obrońca M. F. zarzucał naruszenie przepisów postępowania mogących mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. przepisu art. 117 § 1 i 2 k.p.k., art. 139 § 1 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k.</p>			

W ocenie Sądu
Odwoławczego
zgodzić się
należy z
zarzutem
apelacji
dotyczącym
naruszenia
przepisów
postępowania,
które to
naruszenie
mogło mieć
wpływ na treść
wydanego w
sprawie
orzeczenia. Z
aprobatą Sądu
rozpoznającego
apelację nie
spotkały się
jednak
prezentowane
przez obrońcę
oskarżonego
konsekwencje
naruszenia
przepisów prawa
procesowego.
Obraza
przepisów
postępowania
przez Sąd I
Instancji nie
powodowała
bowiem
wystąpienia w
procesie
prowadzonym
przez Sąd
Rejonowy
bezwzględnych
przyczyn
odwoławczych
wskazywanych w
art. 439 § 1 pkt
10 i 11 k.p.k.

W realiach
niniejszej

sprawy nie budzi wątpliwości, że oskarżony M. F. już w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową W. we W. był osobą pozbawioną wolności. Czynność przesłuchania jako podejrzanego w dniu 24 marca 2021 r. (k.441-444) przeprowadzono wobec oskarżonego w (...) w W., a następnie w tej jednostce penitencjarnej przeprowadzono również czynność zaznajomienia oskarżonego w materiałami postępowania przygotowawczego w dniu 25 czerwca 2021 roku (k. 483). Z akt postępowania wynikało więc, że oskarżony M. F. już w toku postępowania przygotowawczego nie przebywał pod adresem dotychczasowego zamieszkania, tj. przy ulicy (...)

we W.. Pomimo tego, autor aktu oskarżenia wskazał w nim ul. (...) we W. jako aktualny adres zamieszkania oskarżonego (k.486-491), na ten sam adres powiadomiono również oskarżonego o przesłaniu do sądu aktu oskarżenia (k.492).
Zauważyć należy, że w tym samym akcie oskarżenia w części dotyczącej miejsca pracy i nauki oskarżonego wskazano, że ten przebywa w (...) w W..

Po wniesieniu aktu oskarżenia Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia skierował do oskarżonego odpis aktu oskarżenia ze stosownymi pouczeniami oraz zawiadomienie o terminie rozprawy na adres wskazany jako miejsce zamieszkania oskarżonego, tj. ulica (...) we

W., pomijając zupełnie fakt przebywania oskarżonego w (...).

Korespondencja kierowana do oskarżonego M. F., po jej dwukrotnym awizowaniu została złożona do akt sprawy jako niepodjęta w terminie (k. 499).

Następnie, na rozprawie wyznaczonej w dniu 16 grudnia 2021 r. oskarżony M. F. nie stawił się, wobec czego, Sąd Rejonowy uznając, że został on należycie poinformowany o terminie rozprawy, na podstawie art. 376 § 2 k.p.k. prowadził postępowanie pod jego nieobecność.

Tego samego dnia Sąd Rejonowy poczynił ustalenia, że oskarżony M. F. przebywa w (...) w N. (k.504 i 505), a pomimo tego w dniu 21 grudnia 2021 r. wydał wyrok w

sprawie. Z akt sprawy wynika również, że zarządzeniem z dnia 14 marca 2022 r. nakazano doręczenie oskarżonemu M. F. odpisu wyroku z dnia 21 grudnia 2021 r. za pośrednictwem administracji (...) w N. (k. 536).

Analizując zasadność zarzutów obrońcy oskarżonego M. F. należy w pierwszej kolejności analizie poddać prawidłowość doręczenia przez Sąd Rejonowy korespondencji oskarżonemu zawierającej odpis aktu oskarżenia oraz zawiadomienie o terminie rozprawy.

Przepisy procedury karnej w sposób jednoznaczny regulują sposób doręczenia korespondencji uczestnikom postępowania. Pisma doręczać należy

adresatowi
osobiście (art.
132 § 1
k.p.k.). Osobom
pozbawionym
wolności pisma
doręcza się za
pośrednictwem
administracji
odpowiedniego
zakładu (art. 134
§ 2 k.p.k.) Jeżeli
doręczenia nie
można dokonać
w sposób
wskazany w
art. 132 (tj.
osobiście),
pismo przesłane
za
pośrednictwem
operatora
pocztowego w
rozumieniu
ustawy z dnia
23 listopada
2012 r. -
Prawo pocztowe
pozostawia się
w najbliższej
placówce
pocztowej tego
operatora
pocztowego, a
przesłane w
inny sposób
w najbliższej
jednostce Policji
albo we
właściwym
urzędzie gminy.
O pozostawieniu
pisma
doręczający
umieszcza
zawiadomienie
w skrzynce do
doręczania
korespondencji
bądź na

drzwiach
mieszkania
adresata lub w
innym
widocznym
miejscu ze
wskazaniem,
gdzie i kiedy
pismo
pozostawiono
oraz że należy je
odebrać w ciągu
7 dni; w razie
bezskutecznego
upływu tego
terminu, należy
czynność
zawiadomienia
powtórzyć jeden
raz. W razie
dokonania tych
czynności pismo
uznaje się za
doręczone (art.
133 § 1 i 2 k.p.k.).
Jeżeli strona,
nie podając
nowego adresu,
zmienia miejsce
zamieszkania
lub nie przebywa
pod wskazanym
przez siebie
adresem, w tym
także z powodu
pozbawienia
wolności w innej
sprawie, pismo
wysłane pod tym
adresem uważa
się za doręczone.
Dotyczy to także
strony, która
zgłosiła wniosek
o dokonywanie
doręczeń na
adres
oznaczonej
skrytki
pocztowej i nie

zawiadomiła organu o zmianie tego adresu lub zaprzestaniu korzystania z niego (art. 139 § 1 k.p.k.).

Obowiązek informowania organów postępowania o zmianie miejsca zamieszkania wynika z art. 75 § 1 k.p.k., który wskazuje, że oskarżony jest obowiązany zawiadamiać organ prowadzący postępowanie o każdej zmianie miejsca swojego zamieszkania lub pobytu trwającego dłużej niż 7 dni, w tym także z powodu pozbawienia wolności w innej sprawie, jak również o każdej zmianie danych umożliwiających kontaktowanie się, wskazanych w art. 213 § 1, o których wie, że są znane organowi prowadzącemu postępowanie.

Powoływany powyżej przepis art. 139 k.p.k. dotyczy sytuacji,

w której strona,
w toku
postępowania
zmieniła miejsce
zamieszkania i
nie
poinformowała
o tym organu
prowadzącego
postępowanie.
Nie sposób w
takim wypadku
oczekiwać od
tych organów
podejmowania
czynności,
mających na
celu ustalenie
aktualnego
adresu
zamieszkania
strony, która
miała
świadomość
spoczywającego
na niej
obowiązku
informowania o
zmianie miejsca
pobytu/
zamieszkania. W
sprawie
prowadzonej
przez Sąd
Rejonowy dla
Wrocławia –
Śródmieścia
taka sytuacja
nie miała jednak
miejsca.
Zastosowanie
przepisu art. 139
§ 1 k.p.k. byłoby
usprawiedliwione
wobec
oskarżonego
jedynie w takim
wypadku, gdyby
na moment
inicjowania

postępowania
jurysdykcyjnego
jedynym
wskazanym w
aktach sprawy
adresem był
adres ul. (...) we
W., a oskarżony
zmieniłby w toku
postępowania
miejsce
zamieszkania
lub pobytu (w
tym też wskutek
osadzenia w
(...)) i zaniechał
poinformowania
o tym sądu. Jak
słusznie zarzucał
obrońca,
oskarżony M. F.
już w toku
postępowania
przygotowawczego
przebywał w
jednostce
penitencjarnej, a
konkretnie (...)
w W.. Zostało
to ujawnione
w protokołach
przesłuchania
oskarżonego,
zaznajomienia
go z materiałami
postępowania
przygotowawczego,
a wreszcie w
akcie
oskarżenia.
Skoro więc
okoliczność ta
wynikała w
sposób
oczywisty z
dokumentów
sporządzonych
w toku
postępowania
przygotowawczego,

należało uznać,
że również
Sądowi
Rejonowemu na
skutek analizy
akt sprawy po
wplynięciu aktu
oskarżenia
powinna być
ona wiadoma.
Pominięcie tej
okoliczności
skutkowało
natomiast
błędym
ustaleniem
miejsca pobytu
oskarżonego M.
F. i
nieuzasadnionym
przyjęciem, że
korespondencja
kierowana do
oskarżonego
została mu
skutecznie
doreczona. Sąd
Najwyższy
rozpatrując
problematykę
prowadzenia
rozprawy pod
nieobecność
oskarżonego,
wskazywał, że
tylko i wyłącznie
poprawne
wskazanie
danych
adresowych
warunkuje
możliwość
uznania
zawiadomienia
za doreczone -
także wówczas,
gdy nastąpi
sytuacja tzw.
doreczenia
zastępczego, o

której stanowi
przepis art. 133
§ 1 i 2 k.p.k.
(wyroki Sądu
Najwyższego: z
dnia 21 listopada
2017 r., III
KK 424/17; z
dnia 7 lipca
2016 r., V KK
187/16, z dnia 09
grudnia 2020 r.,
IV KK 481/20).
Zasadnie więc
obrońca
oskarżonego M.
F. zarzucał w
apelacji obrazę
przepisów
postępowania w
postaci art. 139 §
1 zdanie 1 k.p.k.
Sąd Rejonowy
nie miał bowiem
podstaw do
przyjęcia
skutecznego
doręczenia
zawiadomienia o
terminie
rozprawy na
podstawie tego
przepisu.

Konsekwencją
obrazy przepisu
art. 139 § 1
zdanie 1 k.p.k.
było
pozbawienie
oskarżonego M.
F. prawa do
wzięcia udziału
w rozprawie
przed Sądem
Rejonowym.

Zgodnie z treścią
art. 374 § 1
k.p.k. oskarżony

ma prawo wziąć udział w rozprawie. Prawo to nie może być poczytywane jako obowiązek. Jednakże, aby uprawnienie to mogło być realizowane przez oskarżonego musi on mieć wiedzę o wyznaczeniu terminu rozprawy. O obowiązku zawiadomienia uczestników postępowania o terminie przeprowadzania czynności procesowej stanowi art. 117 § 1 k.p.k., stosownie do którego uprawnionego do wzięcia udziału w czynności procesowej zawiadamia się o jej miejscu i terminie, chyba że ustawa stanowi inaczej. Według § 2 powoływanego przepisu- czynności nie przeprowadza się, jeżeli osoba uprawniona nie stawiła się, a brak dowodu, że została o niej

powiadomiona,
oraz jeżeli
zachodzi
uzasadnione
przyopuszczenie,
że
niestawiennictwo
wynikło z
powodu
przeszkód
żywiolowych lub
innych
wyjątkowych
przyczyn, a także
wtedy, gdy osoba
ta
usprawiedliwiła
należycie
niestawiennictwo
i wnosi o
nieprzeprowadzenie
czynności bez
jej obecności,
chyba że ustawa
stanowi inaczej.
Rozprawę pod
nieobecność
oskarżonego,
którego udział
w rozprawie nie
był
obowiązkowy
można
prowadzić więc
tylko wówczas,
gdy został on
prawkłowo o
niej
powiadomiony.
Tylko bowiem w
tym wypadku,
wnioskować
można, że
oskarżony miał
sposobność
podjęcia decyzji
co do
uczestnictwa
bądź
nieobecności na

rozprawie. W
niniejszej
sprawie Sąd
Odwoławczy
ustalił, że
korespondencja
z
zawiadomieniem
o terminie
rozprawy nie
została
skutecznie
doręczona
oskarżonemu.
Tym samym
brak podstaw
do uznania, że
oskarżony M. F.
był prawidłowo
powiadomiony o
terminie
rozprawy
wyznaczonej
przed Sądem
Rejonowym i
mógł
zadysponować
swoim
uprawnieniem
co do
uczestnictwa w
tej rozprawie.
Zgodzić się
należy w pełni
ze stanowiskiem
obrońcy
oskarżonego M.
F., że Sąd
I instancji nie
miał podstaw do
przeprowadzenia
rozprawy w
terminach 16
i 21 grudnia
2021 roku, a
prowadząc
rozprawę
dopuścił się
naruszenia
przepisu art. 117

§ 1 i 2 k.p.k.
Słusznie również
autor apelacji
zarzucał, że
naruszenie przez
Sąd Rejonowy
przepisów
dotyczących
doręczeń oraz
przeprowadzenia
czynności
procesowych w
razie
nieobecności
oskarżonego
prowadziło w
sposób
bezpośredni do
naruszenia
prawa do
obrony,
przysługującego
oskarżonemu.

Stosownie do
treści art. 6
k.p.k.
oskarżonemu
przysługuje
prawo do
obrony, w tym
prawo do
korzystania z
pomocy
obrońcy, o czym
należy go
pouczyć. W
doktrynie prawa
karnego
procesowego
podnosi się, że
jako
najistotniejsze z
punktu widzenia
możliwości
realizacji prawa
do obrony w
znaczeniu
materialnym
należy uznać

prawo do:
składania
wniosków o
wykonanie
czynności
dowodowej (art.
167), zadawania
pytania
podmiotom
przesłuchiwanym
(art. 370 § 1),
wypowiadania
się co do
przeprowadzonego
dowodu (art. 175
§ 2, art. 367),
zaskarżania
orzeczeń (art.
425)(M.
Kurowski [w:]D.
Świecki, (red.),
Kodeks
postępowania
karnego. Tom
I. Komentarz
aktualizowany,
system
informacji
prawnej Lex).
Uniemożliwienie
oskarżonemu M.
F. osobistego
stawiennictwa
na rozprawie,
powodowało, że
przysługujące
mu prawo do
obrony zostało
w sposób rażący
naruszone.
Oskarżony M. F.
został
pozbawiony
możliwości
składania
wniosków
dowodowych,
oświadczeń, a
przede
wszystkim

wyjaśnień co do okoliczności relewantnych dla ustalenia jego odpowiedzialności karnej. W ocenie Sądu Odwoławczego nie można przejść do porządku dziennego nad tak poważnym naruszeniem. Prawo do obrony jest bowiem nie tylko normą prawa karnego, ale prawem gwarantowanym każdemu oskarżonemu w art. 42 ust. 3 Konstytucji RP. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, to sąd rozpoznający sprawę jest gwarantem realizacji przysługującego oskarżonemu prawa do obrony. Niekwestionowanym obowiązkiem sądu rozpoznającego oskarżenie o popełnienie zarzucanego oskarżonemu przestępstwa jest zapewnienie mu możliwości realnej obrony

przed stawianymi zarzutami. Prawo to gwarantuje oskarżonemu nie tylko art. 6 k.p.k., lecz przede wszystkim gwarancja zapisana w art. 42 ust. 3 Konstytucji. Sąd jest więc nie tylko organem rozpoznającym oskarżenie i przeprowadzającym postępowanie w tym zakresie, ale równocześnie gwarantem zapewnienia oskarżonemu możliwości korzystania z przyznanych mu i przysługujących uprawnień procesowych. Ich suma wyrażona w prawie do obrony składa się z szeregu uprawnień procesowych, których fundamentem jest jednak prawo do znajomości stawianych oskarżonemu zarzutów i prawo do udziału w rozprawie, na której sąd

zarzuty te rozpoznaje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02 grudnia 2019 r., sygn. akt II KK 93/19). Jak wykazano, Sąd Rejonowy tej roli nie sprostął, naruszając przepisy dotyczące doręczeń w postępowaniu karnym, jak również uczestniczenia oskarżonego w czynnościach procesowych, czym w sposób oczywisty przyczynił się do naruszenia prawa do obrony oskarżonego.

W konsekwencji powyższego uznano, że w stosunku do oskarżonego M. F. koniecznym jest przeprowadzenie przewodu sądowego na nowo w całości. Zatem wyrok z dnia 21 grudnia 2021 r. w części dotyczącej oskarżonego M. F. uchylono, a sprawę przekazano Sądowi Rejonowemu dla

Wrocławia –
Śródmieścia do
ponownego
rozpoznania.

Jak już wcześniej
wskazywano, w
toku
postępowania
przez Sądem I
Instancji,
pomimo
stwierdzonej
obrazy
przepisów
postępowania
nie wystąpiły
bezwzględne
przyczyny
odwoławcze,
powoływane w
apelacji, tj. art.
439 § 1 pkt 10 i 11
k.p.k.

Obecne
brzmienie art.
374 § 1 k.p.k.
nie pozostawia
wątpliwości co
do tego, że udział
oskarżonego w
rozprawie
głównej jest co
do zasady jego
prawem, a nie
obowiązkiem,
chyba że
przewodniczący
lub sąd uzna
obecność
oskarżonego za
obowiązkową
lub jeśli chodzi o
wyjątki
wskazane w
ustawie (art.
374 § 1a
k.p.k.). Uznanie
obecności

oskarżonego za obowiązkową musi natomiast wynikać z decyzji procesowej i wskazywać na konkretne czynności, podczas których udział oskarżonego jest niezbędny, gdyż takiej decyzji nie można domniemywać. Samo wysłanie do oskarżonego wezwania do stawiennictwa na rozprawie, nie oznacza jeszcze wydania w sposób niewątpliwy decyzji o uznaniu obecności oskarżonego za obowiązkową w rozumieniu art. 374 § 1 zdanie drugie k.p.k. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2022 r., sygn. akt V KK 94/22, system informacji prawnej LEX). W postępowaniu przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia obecność oskarżonego nie była obowiązkowa.

Obowiązkowa obecność oskarżonego M. F. nie wynika z zarządzeń dotyczących wyznaczenia terminu rozprawy, czy też decyzji procesowych podejmowanych w trakcie rozprawy w dniu 16 grudnia 2021 r. W takiej sytuacji kwestionowanie skuteczności zawiadomienia o terminie rozprawy mieści się z zarzutem naruszenia art. 117 § 1 i 2 k.p.k. co też zresztą obrońca oskarżonego skutecznie podniósł, w konsekwencji powodując uchylene wyroku Sądu I instancji.

Nie znalazło uznania Sądu Odwoławczego również twierdzenie dotyczące wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. wskutek stwierdzonej

wcześniej obraży
prawa
procesowego.
Przesłanka
nieważności
wskazana w
tym przepisie
dotyczy sytuacji,
w której
oskarżony nie
miał obrońcy w
wypadkach art.
79 § 1 i
2 k.p.k. oraz
art. 80 k.p.k.
lub obrońca nie
brał udziału w
czynnościach, w
których jego
udział był
obowiązkowy. Z
akt
postępowania
nie wynika,
ażeby co do
oskarżonego M.
F. na etapie
postępowania
przed Sądem
Rejonowym
zachodziła
którakolwiek z
okoliczności
powoływanych
w art. 79
§ 1 k.p.k.
W niniejszej
sprawie trudno
doszukiwać się
również
okoliczności
utrudniających
obronę. Z
ugruntowanej
linii orzecniczej
Sądu
Najwyższego
wynika, że w
każdym
wypadku

stwierdzenie okoliczności utrudniających obronę (lub ich brak) musi być związane z właściwościami fizycznymi (wiek, stan zdrowia, sprawność poszczególnych narządów zmysłów), psychicznymi (stopień sprawności umysłowej, zaradność lub nieporadność) oraz intelektualnymi (stopień inteligencji ogólnej, wiedza w dziedzinie stanowiącej materię przedstawionych zarzutów) konkretnego oskarżonego w zestawieniu z treścią zarzutów mu przedstawianych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2020 r., II KK 295/20, LEX nr 3089191). Za okoliczności utrudniające obronę w rozumieniu art. 79 § 2 k.p.k.

można uznać
nieporadność
życiową
oskarżonego,
jego
upośledzenie
umysłowe, które
nie mieści się
jednak w
dyspozycji art.
79 § 1 pkt 3
k.p.k., czy inne
okoliczności
powodujące
trudności w
porozumieniu
się z oskarżonym
(por.
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 13 lutego
2020 r., IV KK
644/19, LEX nr
3079674). Fakt,
iż sprawa jest
skomplikowana
pod względem
faktycznym lub
nawet pod
względem
prawnym, sam
przez się nie
może
zadecydować o
przyjęciu przez
organ procesowy
istnienia
przesłanki
obrony
obligatoryjnej,
określonej w
art. 79 § 2
k.p.k. Decyzja,
czy zachodzi
przesłanka takiej
obrony
określona w tym
przepisie, należy
do organu

procesowego.
 Powinna być
 podejmowana w
 oparciu o
 kryteria
 zobiektywizowane,
 tym niemniej ma
 ona charakter
 ocenny (por.
 wyrok Sądu
 Najwyższego z
 dnia 24 lipca
 2008 r., V KK
 32/08, LEX nr
 452395;
 postanowienie
 Sądu
 Najwyższego z
 dnia 25 czerwca
 2014 r., II
 KK 124/14, LEX
 nr 1480317).
 Postępowanie
 przed Sądem
 Rejonowym nie
 dotyczyło
 przestępstwa
 stanowiącego
 zbrodnię, zatem
 odpadała
 również
 przesłanka
 obrony
 obligatoryjnej
 wyrażona w art.
 80 k.p.k.

Wniosek

Obróńca
 oskarżonego
 wniósł o
 uchylenie
 wyroku Sądu
 Rejonowego dla
 Wrocławia –
 Śródmieścia we
 Wrocławiu V
 Wydział Karny

zasadny
 # częściowo
 zasadny
 # niezasadny

<p>z dnia 21 grudnia 2021 r. w sprawie V K 543/21 i przekazanie temu sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Sąd po przeprowadzeniu analizy akt sprawy doszedł do wniosku, że stwierdzone uchybień bez wątpienia mogły mieć wpływ na zaskarżone orzeczenie. Oskarżony M. F. nie został prawidłowo powiadomiony o prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu, został pozbawiony możliwości wzięcia udziału w rozprawie, a tym samym podjęcia obrony przejawiającej się m.in. w uprawnieniu do składania wyjaśnień czy</p>	

zgłaszania wniosków dowodowych. Okoliczności tej nie sposób konwalidować w postępowaniu przez Sądem Odwoławczym, stąd uznano za konieczne uchylenie zaskarżonego orzeczenia w stosunku do oskarżonego M. F. i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

**ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w mocy wyroku sądu**

pierwszej instancji			
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	

Zwięzle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylenia			
W pełni zasadnym należało uznać zarzut obrońcy oskarżonego wskazujący na niemożność przeprowadzenia postępowania wobec oskarżonego, w sytuacji w której ten nie został prawidłowo powiadomiony o wniesieniu aktu oskarżenia do Sądu, czy też o wyznaczeniu terminu rozprawy głównej. Prowadzenie przez Sąd Rejonowy postępowania pod nieobecność oskarżonego, który nie miał wiedzy o prowadzonym postępowaniu			

jurysdykcyjnym powodowało, że oskarżony pozbawiony został prawa do obrony w postępowaniu karnym. Prawo to wyraża się chociażby w złożeniu wyjaśnień przez oskarżonego na rozprawie. Oskarżony wyjaśnienia takie chce złożyć przed Sądem Rejonowym- jak wynika z jego oświadczenia złożonego na rozprawie apelacyjnej w dniu 26 stycznia 2023 r. Nie przesądzając więc wyników postępowania rozpoznawczego, a w szczególności kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego, uznano, że w celu zapewnienia oskarżonemu prawa do obrony, jak również realizacji zasady kontradiktoryjności procesu karnego, przewód sądowy w sprawie wobec oskarżonego M.

F. należy przeprowadzić na nowo od początku.			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Sąd Rejonowy powinien doręczyć akt oskarżenia oskarżonemu M. F. z pouczeniami oraz zawiadomieniem o wyznaczeniu rozprawy głównej na adres, pod			

<p>którym obecnie M. F. przebywa. Istnieje bowiem konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości z zapewnieniem oskarżonemu prawa do udziału w rozprawie, prawa do składania wyjaśnień, oświadczeń i wniosków dowodowych.</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>7. PODPIS</p>		